

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 98/05-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 2. júna 2005 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. M. O., bytom V., zastúpeného advokátom JUDr. J. T., P., vo veci namietaného porušenia čl. 26 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd v konaní vedenom na Okresnom súde Kežmarok pod sp. zn. 2 C 531/99 a na Krajskom súde v Prešove pod sp. zn. 4 Co 184/03 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. M. O. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. mája 2005 doručená sťažnosť Ing. M. O., bytom V. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. J. T., P., vo veci namietaného porušenia čl. 26 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd

v konaní vedenom na Okresnom súde Kežmarok (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 2 C 531/99 a na Krajskom súde v Prešove (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 4 Co 184/03.

Z podanej sťažnosti vyplýva, že rozsudkom okresného súdu sp. zn. 2 C 531/99 z 19. decembra 2001 bol sťažovateľ ako žalovaný zaviazaný v rámci sporu o ochranu osobnosti písomne sa ospravedlniť za nepravdivé výroky a zaplatiť žalobcovi sumu 200 000 Sk, ako aj náhradu trov konania. Sťažovateľ podal proti rozsudku odvolanie, pričom rozsudkom krajského súdu sp. zn. 4 Co 184/03 z 30. júna 2003 bol rozsudok okresného súdu potvrdený s výnimkou výroku o povinnosti zaplatiť 200 000 Sk, pretože tento výrok bol potvrdený iba do výšky 100 000 Sk a v prevyšujúcej časti bola žaloba žalobcu voči sťažovateľovi zamietnutá. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, pričom uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Cdo 222/2004 z 20. januára 2005, ktoré bolo sťažovateľovi doručené 18. marca 2005, bolo dovolanie ako neprípustné odmietnuté.

Podľa názoru sťažovateľa právoplatné rozsudky všeobecných súdov nemajú zákonný podklad a vo svojich dôsledkoch znamenajú porušenie označených základných práv. Sťažovateľ požaduje vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených základných práv okresným súdom a krajským súdom, žiada rozsudky všeobecných súdov zrušiť a priznať primerané finančné zadost'učinenie vo výške 235 500 Sk od oboch súdov spoločne a nerozdielne. Napokon požaduje aj priznať náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 5 302 Sk.

Z uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 222/2004 z 20. januára 2005 vyplýva, že dovolanie sťažovateľa voči rozsudku krajského súdu sp. zn. 4 Co 184/03 z 30. júna 2003 bolo odmietnuté. Sťažovateľ ako dovolací titul označil vady v zmysle § 237 písm. b) a g) Občianskeho súdneho poriadku, teda to, že sťažovateľ nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, lebo v prejednávanej veci nebol vecne pasívne legitimovaný, ako aj to, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca, pretože v odvolacom konaní v senáte zasadal sudca JUDr. J. K., ktorý bol predtým vylúčený z prejednávania a rozhodovania v trestnej veci vedenej voči

žalobcovi a ďalším obžalovaným. Podľa názoru najvyššieho súdu uvedené dovolacie tituly neobstoja. V súvislosti s namietanou vadou spočívajúcou v nedostatku spôsobilosti sťažovateľa byť účastníkom konania poukazuje najvyšší súd na to, že sťažovateľ nerozlišuje vecnú legitimáciu od spôsobilosti byť účastníkom konania. Pritom z hľadiska naplnenia skutkovej podstaty dovolacieho titulu podľa § 237 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku nie je rozhodujúca vecná legitimácia, teda vzťah vyplývajúci z hmotného práva, ale otázka spôsobilosti byť účastníkom konania v zmysle § 19 Občianskeho súdneho poriadku. Neobstojí ani námietka o tom, že rozhodoval vylúčený sudca. Je pravdou, že sudca JUDr. K. bol vylúčený z rozhodovania v trestnej veci voči žalobcovi a ďalším obžalovaným, ale stalo sa tak s poukazom na pomer tohto sudcu k obžalovanej V., nie teda pre vzťah voči žalobcovi. Preto táto skutočnosť nijako neovplyvňuje postavenie JUDr. K. v danej veci. Vzhľadom na všetky tieto skutočnosti bolo potrebné podľa názoru najvyššieho súdu dovolanie ako neprípustné odmietnuť.

II.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Zákonným predpokladom na prijatie sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná

a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Pri opatrení alebo inom zásahu, ktorým sú aj zbytočné prietahy v konaní pred všeobecnými súdmi, sa lehota počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Podanie sťažnosti po uplynutí tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako oneskorene podanej (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Podľa názoru ústavného súdu treba sťažnosť považovať za oneskorene podanú. Sťažnosť smeruje jednak voči rozsudku okresného súdu sp. zn. 2 C 531/99 z 19. decembra 2001 a jednak voči rozsudku krajského súdu sp. zn. 4 Co 184/03 z 30. júna 2003. Potvrdzujúci rozsudok krajského súdu bol právnomu zástupcovi sťažovateľa doručený 22. septembra 2003 a stal sa právoplatným. Na tejto skutočnosti sa nič nezmenilo tým, že sťažovateľ podal proti rozsudku krajského súdu dovolanie, ktoré navyše nebolo ani prípustné. Zákonná dvojmesačná lehota na podanie sťažnosti začala plynúť dňom nadobudnutia právoplatnosti rozsudku okresného súdu v spojení s rozsudkom krajského súdu, a preto v čase podania sťažnosti už dávno uplynula. Sťažnosť sťažovateľa je síce včas podaná vo vzťahu k uzneseniu najvyššieho súdu, avšak sťažnosť voči konaniu a rozhodovaniu najvyššieho súdu nesmeruje, pretože sťažovateľ napáda iba konanie a rozhodovanie na okresnom súde a krajskom súde.

Ústavný súd preto po predbežnom prerokovaní sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z uvedeného dôvodu odmietol ako oneskorene podanú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. júna 2005